

det. Det har vi ikke nogen som helst problemer med.

Vi synes faktisk, at den første del af tiden, siden statsministeren udskrev folkeafstemningen til den 28. september, er gået ret godt. Vi synes, der er meget, der peger i retning af, at vi vil kunne få et nej ved afstemningen den 28. september og dermed få bevaret kronen også efter den 28. september.

Det eneste, man kan sige sådan proceduremæssigt, er vel, at det er en mærkelig konstruktion, regeringen har valgt: Jeg læser i aviserne hver eneste dag, at socialministeren rejser land og rige rundt og forklarer, hvorfor der skal stemmes ja. Det er ham, der deltager, ikke på interne socialdemokratiske møder som socialdemokratisk talsmand, men på møder overalt i landet, på handelsskoler osv. De eneste, der ikke må få en debat med socialministeren, er os. Vi må ikke få den her i Folketinget, for det er ikke hans ressortområde, og vi må ikke få den ude i landet, for vi får ikke engang svar fra den selv samme person eller fra Socialdemokratiet, når vi spørger, om han vil til møder med os andre. Han ønsker kun at rejse rundt sammen med sig selv. Det synes vi er ærgerligt, for der er jo meget af det, han siger ude i debatten, som vi bliver nødt til at kommentere, og som vi bliver nødt til at forholde os til.

Der har været en diskussion om – jeg synes, det ligger under det hele – hvorvidt euroafstemningen er betydningsfuld eller ej. Det har også gjort sig gældende, fra vi fik datoen og til nu.

Jeg hørte i går Venstres formand tale om, at euroen var et praktisk redskab. Men hvis det bare er et praktisk redskab, og hvis man ønsker at undervurdere den politiske rolle, euroen spiller for landet, så vil det jo være det samme som at sige, at der selvfølgelig heller ikke vil ske nogen ulykker ved at stemme nej. Derfor har man hos tilhængerne af euroen sådan en mærkelig dobbelttydig diskussionsform: På den ene side forsøger man at undervurdere betydningen af euroen og sige, at den rent politisk ikke får den store betydning for vores socialpolitik, for vores arbejdsmarkedspolitik osv., som vi andre ellers tror euroen vil få, men på den anden side siger man, at hvis vi stemmer nej den 28. september, vil alskens ulykker ramme landet den 29. september.

Vi synes ikke, at argumentationen hænger sammen. Euroen er et af de største integrationskridt i EU, vi har set. Det vil skabe en stærk

politisk union. Det er efter vores overbevisning nødvendigt for at få en fælles valutaunion til at fungere. Vi tror også, det er derfor, man på regeringskonferencen, der skal være færdig til december, taler om flertalsafgørelser om arbejdsmarkedspolitikken, på skatteområdet, om socialpolitikken. Der er ikke rigtig andre grunde til, at der er nogle lande, der presser hårdt på for at få fælles regler og flertalsafgørelser på de områder.

Samtidig må vi selvfølgelig også sige, at det nok også er årsagen til det hastværk og til, at man bliver nødt til at forsøge at få afstemningen i september, i god tid inden regeringskonferencen i december er slut. Vi synes, det er utroligt, at man begynder at tale om Europas sociale model, også i lyset af efterlønsordningen og den debat, der har været omkring efterlønsordningen. Må jeg minde om, at da man ændrede efterlønsordningen i efteråret 1998, fik vi at vide i Folketinget, at man ikke lavede om i efterlønsordningen som følge af pres fra Europa-Kommissionen. Man garanterede fra regeringens side – endnu en garanti – at der ikke ville blive lavet om i efterlønsordningen som følge af pres fra Europa-Kommissionen.

Stor var vores forundring derfor forrige fredag, da arbejdsministeren pludselig indkalder til pressemøde og fortæller, at efter forhandling med den selv samme Europa-Kommission laver man nu om i efterlønsordningen.

Det hænger ganske enkelt ikke sammen, og det er endnu et eksempel, der viser, at vi stille og roligt, hvis vi siger ja ved de folkeafstemninger, hvor vi bliver spurgt om EU-forhold, får en stærkere og stærkere politisk union i EU og får udvisket nationalstaterne.

Det ønsker Dansk Folkeparti naturligvis ikke. Derfor anbefaler vi et stort og varmt nej til euroen den 28. september, så vi kan bevare vores nationale valuta og bevare vores nationale selvstændighed.

(Kort bemærkning).

Claus Larsen-Jensen (S):

Hr. Kristian Thulesen Dahl siger, at vi udvisker danskheden, vi går væk fra danskheden, vi flytter indflydelsen fra Danmark til Bruxelles.

Vil hr. Kristian Thulesen Dahl ikke bekræfte, at det, der sker, hvis vi tilslutter os euroen, er, at vi i virkeligheden udvider vores egen indflydelse på den penge- og valutapolitik, som vi under alle omstændigheder skal efterleve. Den